

Tal dia
com
avui fa...

1 any Es defensa
Fèlix Millet explica la seva gestió al capdavant del Palau de la Música en una gravació que reproduceix en exclusiva El Punt Avui.

10 anys Cita electoral
Rajoy exhibeix Rato per tancar el fiasco Pizarro. El líder popular afirma que, si guanya, seguirà la política econòmica de l'exministre.

20 anys Mor un referent
Francesc Català-Roca, renovador de la fotografia contemporània catalana i espanyola, va morir ahir als 75 anys, d'un atac de cor.

Full de ruta

Carina Filella

Capmany a Tarragona

Quan passen, les coses, o quan les coneixem, a determinades persones, potser no en som conscients del que arribaran a representar per a nosaltres, per a la nostra ciutat, per al nostre entorn. Jaume Vidal Alcover va aterrar a Tarragona, el curs 1972/1973, com a professor de l'aleshores delegació de Tarragona de la Universitat de Barcelona –que anys més tard es convertiria en la Universitat Rovira i Virgili–, i ja era un escriptor reconegut i premiat. Amb ell, la ciutat va guanyar la també escriptora Maria Aurèlia Capmany, que hi va compartir casa, a la Part Alta de la capital tarragonina. Tots dos van començar a agitar les ganes de cultura d'alguns tarragonins que van tenir la sort de topiar amb ells, no només a través de les aules universitàries, sinó amb l'activitat cultural bullent que van liderar al marge de l'activitat docent. Escriptors, professors universitaris i gent de la cultura tarragonina d'avui, com ara Magí Sunyer, Joan Cavallé, Jordi

Vidal Alcover i Capmany van agitar les ganes de cultura d'alguns tarragonins que van tenir la sort de topiar amb ells, no només a través de les aules universitàries

Ginebra, Josep Bargalló i molts d'altres van compartir amb Vidal Alcover i Capmany inquietuds literàries i personals. Aleshores potser, només potser, no en devien ser del tot conscients del que representarien en el seu camí de creixement personal i cultural, però segur que hi van tenir molt a veure. Aquells joves dels setanta els recordaven anys més tard com "un binomi especial: escriptors, cultes, catalanistes, d'esqueres, liberals", que tenien "un magnetisme" també especial, segons va indicar Josep Bargalló en la presentació del llibre *Jaume Vidal Alcover i Maria Aurèlia Capmany, a escena* (Onada Edicions). Aquest 2018, declarat l'Any Capmany per commemorar els cent anys del seu naixement, és un bon moment per recordar la influència que la parella va exercir sobre una Tarragona adormida (no gaire més que avui dia). I també una bona ocasió per llegir els seus llibres. Ja ho va dir la comissària de l'Any Capmany, Marta Nadal, que molta gent la coneix però pocs l'han llegida. Cobrim el dèficit. ■

Tribuna

Jordi Mayoral. Galerista

El futur que no arriba

El futur arribarà, però a vegades li costa més del compte. La immediatesa i la il·lusió que ens deborden ens poden generar neguits, ja que voldríem que el demà que anhellem ja existís. La vida és curta i les coses passen molt a poc a poc, oi? El futur sempre arriba, però el procés pot ser divertit i feixuc, depèn del cas. Ara bé, normalment el futur mai es comens l'imaginàvem, sinó que sol agafar girs, ajornaments i precipitacions inesperades. El futur no s'esquiva, perquè es fa present un dia o un altre. El futur a vegades ve sense voler-ho, no el triem i ens cau a sobre com un accident de la natura, però d'altres vegades, en participem i el creem. Segurament, perquè arribi un futur com volem o molt similar al que voldríem cal tornar-hi amb la lliçó apresada i amb tota l'empenta i la intel·ligència, com tantes vegades ja ho hem intentat, sí, la pregunta és retòrica: esperem que arribi el futur o ens posem en marxa per fundar-lo?

QUAN VIVIM MOMENTS vibrants i histò-

rics, al cap d'un temps se sol fer balanç: recuperant episodis, moments alegres, somriures de nostàlgia, alguns flaixos de capítols on no vam estar gaire brillants i, sobretot, mirar enrere és fixar-se en allò que queda pendent, és a dir, el passat sempre ens porta al futur. El camí que ens queda. I, certament, és difícil caminar cap al futur, crear l'esdevenir si el passat encara no ha quedat resolt. Si no, el futur pot ser una repetició del passat: un futur igual és un futur castrat. El futur implica novetat i canvi. El futur és transformació.

EL FUTUR ÉS TOT EL QUE TENIM davant nostre, on trobem les motivacions i la mandra, les esperances, els somnis i les pors, les il·lusions i el no me'n parlis. El futur arribarà, però potser no quan voldríem. Què fem amb el futur? Avui, som en el futur que no arriba i haurem d'empènyer i canviar-ho tot mil i una vegades més, potser, perquè finalment sigui present. El futur l'hem de construir, l'haurem de crear entre tu i jo, i tants d'altres, braç a braç. Potser surt malament, però potser surt de cine; és

en bona part a les nostres mans. El futur no arriba i, mentrestant, som aquí fidels, reconsiderant, redefinint i repensant, recosint ferides i trepitjant camins de pedra. El futur no arriba, però tu i jo i tants d'altres el farem present, ens les empescarem perquè esdevingui. El futur que no arriba, arribarà, el farem néixer i l'enfortirem perquè arribi convençudament. El futur que no arriba som nosaltres, frec a frec, amb el vent en contra. El futur el guanyarem, de forma decidida, ensorrarem les pors i els mals auguris, i seguirem fins a atènyer tots els futurs que hem somiat. El futur, a vegades, sembla que no arribarà mai, com aquell viatge cap a Ítaca que no s'acaba, potser perquè no en sabem més, potser perquè entre l'inevitable i l'impossible hi ha un refugi que és la constància i l'encert. Nosaltres, seguim i seguirem aquí i ara, dempeus i preparant-nos per fer arribar el futur que a estones es difumina i d'altres s'entreveu allà a l'horitzó. No abandonarem mai la tasca ni l'esperança per fer possible el futur que decidim.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Fins quan?

■ Fins quan el *gobierno de España* podrà seguir "contra viento y marea" menystenint, menyspreant, mentint, forçant d'altres que menteixin, controlant mitjans de comunicació afins i ofegant els no afins, pegant (1-0), amenaçant, imputant judicialment i empresonant amb arguments inversemblants, vetant, forçant preses de posició o declaracions de la gent més insospitada, pressionant governs estrangers... la llista seria interminable. Ara la destitució del cònsol honorari de Finlàndia a Barcelona, i ja en van quatre o cinc. Aquest senyor es va voler acomiadar dels seus homònims a Barcelona i de més de noranta només se'n van presentar a l'acte una tercera part "per por", segons diuen; el president Puigdemont a Brussel·les i a tots els diaris; l'Anna Gabriel a Ginebra i també captant

l'atenció internacional; capçaleres o editorials de diaris líders mundials definint-se contra la seva manera de fer. Això no ho poden mantenir indefinidament, l'única incògnita és quant de temps podran; per a nosaltres sigui el que sigui serà massa llarg, però aquesta manera de fer té caducitat. Hem d'aguantar fins que ells no ho puguin aguantar més. Aguantarem.

AGUSTÍ VILELLA
Cambrils (Baix Camp)

No ho enteneu?

■ Estic farta d'escoltar tertulians, especialment unionistes, que diuen que el president Puigdemont va "fugir" a Brussel·les. No senyors, no. Ell va anar a Bèlgica, juntament amb quatre consellers, per internacionalitzar el problema català. Per obrir una finestra a Europa i que la ferum d'injustícies que passen aquí fos coneguda a tot Europa i al món. I

ara la proposta d'investir president Jordi Sánchez (que té tots els drets democràtics intactes per ser-ho!) és una nova estratègia per posar en evidència el poc esperit democràtic del govern espanyol. El 21 de desembre del 2017 vam anar a votar en unes eleccions que havien convocat ells (!?) i havien animat el president Puigdemont a presentar-s'hi. Votem i... les guanyem! I ara no n'accepten el resultat! És indignant! Doncs hauran d'acceptar que Jordi Sánchez sigui el president. Aquesta és l'estratègia de tots els catalans que volem construir un país lliure, pròsper, just i en pau. I ara, ja ho enteneu?

FINA MANENT
Premià de Dalt (Maresme)

I diuen que vivim a Matrix

■ La senyora Inés Arrimadas de Ciutadans diu que els catalans vivim en un món inventat,

a Matrix concretament, perquè, és clar, els més de 1.000 ferits víctimes de la violència de la policia espanyola no van existir. Els cops de porra, els insults i la brutalitat desfermada no van existir, ni els 2.221.585 vots del referèndum d'autodeterminació, ni les cassolades per la visita del rei a Barcelona, pura invenció! És mentida que polítics empresonats per les seves idees siguin presos polítics o que hi hagi censura. Però, ep!, si no és mentida, llavors és il·legal. És il·legal denunciar les injustícies, fer públiques les vergonyes de la monarquia espanyola, ensenyar català a tots els infants o posar-se un nas de pallaso. Jo els diré en quin món viuen vostès: viuen en una Catalunya que els repugna profundament i en una dictadura, Espanya, que només aspira a imposar la seva voluntat amb odi, mentides i presons.

SALVI PARDÀS SUNYER
Barcelona